

Spørgsmaal forbandtes med den ovennævnte Forøgelse af de ikke-faste Pladser. Som Følge heraf havde Bureauet bestemt at forbinde disse 3 Spørgsmaal og anmode Forsamlingen om for dem at vedtage den summariske Behandlingsmaade, som var forudset af Forretningsordenen. Det fulgte af sig selv, at de 3 Spørgsmaal, hvis der ikke i Forsamlingen skulde blive $\frac{2}{3}$ Majoritet for denne Fremgangsmaade, vilde blive oversendt til Udvalget. Hr. *Motta* gik personlig stærkt i Brechen for det af Bureauet indtagne Standpunkt. Hvis dette blev vedtaget af Forsamlingen, vilde 1. Udvalg komme til at beskæftige sig med de Regler, der skulde gives for Valget af de ikke-faste Raadsmedlemmer, baserende sig paa Studiekommisionens Betænkning. Udvalget indlod sig imidlertid ikke den første Dag paa en Drøftelse af dette Spørgsmaal.

Da Bureauets Standpunkt, støttet af Hr. *Motta*, der selv optraadte som Bureauets Ordfører paa Forsamlingen, kom til Behandling i samme, viste der sig særlig fra norsk og ligeledes fra svensk Side Opposition imod dette Forslag. Denne Opposition grundede sig bl. a. paa det Ræsonnement, at hvis Forsamlingen ved Anvendelsen af den af Bureauet foreslaaede Fremgangsmaade forøgede Raadet med 3 Pladser, havde den ikke nogen Garanti for, at det nye Valgreglement derefter vilde blive vedtaget, og Følgen heraf kunde blive, at Raadet blev forøget med 3 Pladser, uden at man i Virkeligheden havde nogen Sikkerhed for, at der var opnaaet nogen tilfredsstillende Løsning af den saalænge svævende Raadsvalgskrise. Formelt kunde der siges en Del for dette Synspunkt. Mod Bureauets Forslag talte i Forsamlingen Nederlandene, Norge og Sverige. Særlig den svenske Repræsentant Udenrigsminister *Löfgren* fremkom med en Udtalelse, der unægtelig havde Vægt, idet han paapegede, at det var en Misforstaaelse, naar det drejede sig om et Problem af denne Betydning ikke at have saa megen Tillid til Forsamlingens politiske Dømmekraft, at man vilde lade den be-

handle det af Raadet forelagte Spørgsmaal i Overensstemmelse med den almindelige Fremgangsmaade. Det viste sig ogsaa ved Afstemning, at den af Bureauet foreslaaede Fremgangsmaade enstemmig blev vedtaget.

I 1. Udvalgs 2. Møde, der først afholdtes den 10. September, diskuterede Udvalget de af Studiekommisionen fremsatte Forslag angaaende Raadets Sammensætning. Ved denne Lejlighed udtalte den danske Delegerede Kammerherre *Zahle*, at den danske Regering altid havde næret Betænkneligheder ved at akceptere Princippet om Udvildelse af de ikke-faste Raadspladseres Antal samt om Genvælgelighed. Akcepteredes dette sidste Princip, maatte der i alle Tilfælde ikke derved skabes en Klasse af særlig privilegerede Stater. Hr. *Zahle* udtalte endvidere, at Studiekommisionens Forslag formentlig burde underkastes en nøje teknisk Undersøgelse. Den svenske, den norske samt den græske Repræsentant udtalte sig i lignende Retning. Hr. *Motta* foreslog derefter Udnævnelse af en Underkommision, der skulde underkaste Studiekommisionens Beretning en nærmere Undersøgelse. Til Medlemmer af denne Underkommision valgtes Repræsentanter fra følgende Lande: Tyskland, Chile, Kina, Columbia, Danmark, Storbritannien, Frankrig, Italien, Japan, Norge, Nederlandene, Polen og Rumænien.

Det næste Punkt paa 1. Udvalgs Dagsorden var Spørgsmaalet om Voldgift og Sikkerhed. Disse Emner behandles efter Praksis saavel i 3. som i 1. Udvalg, saaledes at den egentlige saglige Behandling finder Sted i 3. Udvalg, medens Behandlingen i 1. Udvalg mere er af formel og systematisk Art. Formanden udtalte, at der formentlig for 1. Udvalgs Vedkommende ikke var Grund til andet end at akceptere den fra 3. Udvalg fremkomne, af den serbiske Delegerede forfattede Rapport. Man havde ikke ventet nogen større Diskussion om denne Beretning, men fra finsk Side (*Erich*) understregedes Ønskeligheden af, at der i denne Resolution skulde indsættes